

LAURA
SHEPHERD-ROBINSONOVÁ

KRVAVÝ CUKR

HOST

Historický thriller
z prostředí otrokářské Anglie

PART OF MIDDLESEX

30

25

LAURA
SHEPHERD-ROBINSONOVÁ

KRVAVÝ CUKR

BRNO 2019

Blood & Sugar

Copyright © Laura Shepherd-Robinson 2019

Endpaper map courtesy Warwick Leadlay Gallery

Maps by Neil Gower

Translation © Petra Johana Poncarová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0118-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0119-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0120-5 (MobiPocket)

PŘEHLED POSTAV

Londýn se v roce 1781 podobá hladovému kolosu polykajícímu lesy a pole, okolní vesnice i celá městečka. Tvoří střed rodícího se impéria a je to hlavní město země ve válce. V elegantních salonech se uzavírají politické i obchodní úmluvy a zapíjejí se šálky slazeného čaje: ten je důkazem britské kupní síly.

Osm kilometrů na východ, na březích řeky Temže, leží Deptford: přístavní brána k dalekým oceánům a nevýslovnému bohatství. Město, kde se dá na cukru a otrocích vydělat i prodělat pohádkové bohatství, kde se v noci potulují zloději a prostitutky a námořníci se utápějí v alkoholu a snaží se zapomenout na to, co viděli a dělali na plavbách z Afriky do Ameriky.

A toto jsou někteří lidé, které tam můžeme potkat...

V LONDÝNĚ

Kapitán Henry Corsham (Harry) — *válečný hrdina s politickými ambicemi.*

Caroline Corshamová (Caro) — *Harryho manželka, kráska z vyšší společnosti.*

Gabriel Corsham — *syn Harryho a Caro, asi dvouletý.*

Thaddeus Archer (Tad) — *advokát a bojovník za zrušení otroctví. Harryho nejlepší přítel.*

Amélie Bradstreetová — *Tadova sestra, vdova se skandální minulostí.*

Moses Graham — *bývalý otrok. Džentlmen a malíř akvarelů, rovněž spisovatel a bojovník proti obchodu s otroky. Přítel Thaddea Archera.*

Ephraim Proudlock — *bývalý otrok. Asistent Mosese Grahama ve věcech umění a abolicionismu. Přítel Thaddea Archera.*

Caesar John — *bývalý otrok, nyní zločinec.*

Jupiter — *bývalý otrok. Člen Johnova gangu.*

Nicholas Cavill-Lawrence — *tajemník ministra války. Harryho patron.*

Napier Smith — *majitel plantáží s cukrovou třtinou. Předseda západooindické lobby. Nejspíš nejbohatší muž v království. Ještě mu nebylo pětadvacet let.*

Pomfret — *Harryho majordomus, dříve člen britského námořnictva.*

Sam — *Harryho kočí.*

Bronze — *bývalá otrokyně. Nyní výčepní v krčmě Yorkshire Stingo.*

V DEPTFORDU

Lucius Stokes — *obchodník s otroky. Deptfordský starosta.*

Scipio — *bývalý otrok. Tajemník Lucia Stokese.*

Cinnamon — *krásná mladičká mulatka, otrokyně patřící Luciu Stokesovi.*

Peregrine Child — *deptfordský smírčí soudce.*

John Monday — *obchodník s otroky, nábožensky založený muž.*

Eleanor Mondayová — *jeho manželka, matka dvou dětí.*

Evan Vaughan — *kapitán otrokářské lodi.*

James Brabazon — *lodní doktor na otrokářské lodi.*

Frank Drake — *důstojník na otrokářské lodi.*

Daniel Waterman — *plavčík na otrokářské lodi.*

Nathaniel Grimshaw — *mladý noční hlídač, který má brzy nastoupit na místo svého zesnulého otce coby důstojník na otrokářské lodi.*

Marilyn Grimshawová — *Nathanielova matka, truchlící vdova. Hostinská v krčmě U Noemovy archy.*

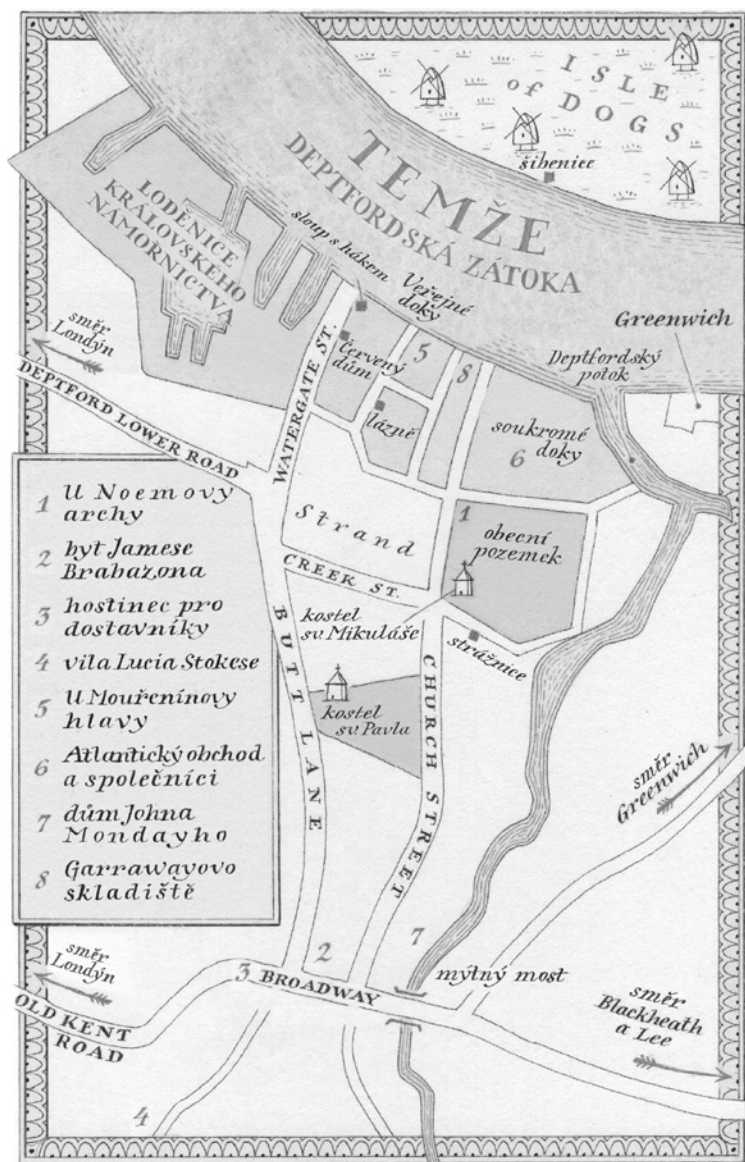
Jamajská Mary — *bývalá otrokyně, nyní prostitutka.*

Alice — *prostitutka.*

Abraham — *sluha Lucia Stokesa. Otrok.*

Isaac Fairweather — *námořník. Přítel Franka Drakea.*

Rosy a její manžel — *majitelé hostince pro dostavníky v Deptford Broadway.*

PROLOG

Deptfordské doky, červen 1781

Nad Temží visela hustá nízká mlha. Valila se od řeky přes přístavní hráz a plnila odporné dvorky a uličky kolem doků ve spodní části Deptfordu. Místní takové mlze přezdívali Ďáblův dech. Mlha páchla odpornými říčními výpary.

Tu a tam se mlha zdvihla a Nathaniel Grimshaw zahlédl otrokářskou loď kotvící o kus dál na řece: přízračné obrysy stěžně a lanoví se za rozbřesku rýsovaly proti nebi. Nathanielův dlouhý plášť ztěžkl vlhkem a jeho paruka z koňských žíní páchla jako mokré zvíře. Už na tom místě přecházel sem a tam téměř půl hodiny. Pokaždé když se otočil, Jago zavrčel. Pes ježil černou srst a oči mu v příšeří planuly jako žluté lampičky.

Nathaniel slyšel, jak si rybáři povídají, a cítil ve větru jejich tabák. Sám měl chuť na dýmku, ale nebyl si jist, zda by ji snesl. Nechápal, jak tam můžou stát, tak blízko. Z mlhy se vynořila silueta a Jago znovu zavrčel, ale když poznal podsaditou a rozložitou postavu deptfordského smírčího soudce Peregrina Childa, ztichl. Z obličejce orámovaného mokkými záhyby dlouhé paruky poukazující na Childovu úřední hodnost se na Nathaniela upřeně dívaly kalné oči. „Tak kde to je, chlapče?“

Nathaniel ho vedl mlhou ke zdi dělící veřejný dok a loděnici Královského námořnictva. Rybáři se rozestoupili, aby mohli projít, a všichni se otáčeli, zvědaví na Childovu reakci.

Na přístavní hrázi stál tři metry vysoký sloup, k jehož vrcholu byl přinýtovaný železný hák, kam rybáři s oblibou umísťovali své

největší úlovky. Nedávno tam byl vystaven žralok, kterého před měsícem vyplavilo moře. Teď byl žralok pryč a místo něj visel na kůlu člověk. Byl nahý a pohupoval se ve větru na provaze, který měl protažený pod pažemi. Ruce měl svázané za zády. Nathaniel špatně snášel krev a tady jí bylo hodně — mrtvý měl zaschlou krev na hrudi a na zádech, měl jí potřísněná stehna a ulpěla mu i v uších, v nose a v ústech. Nathaniel už viděl zavražděné lidi — mrtvolu vyplavené v přílivových oblastech nebo pohozené v uličkách kolem doků, kde pracoval jako noční hlídač. Na tento pohled ho však nic nepřipravilo. Nebyla to jen pouhá mrtvola. Byla to strašlivá veřejná podívaná, jako exponát v kočovném panoptiku na trhu v Greenwichi.

Nathaniel sebral odvalu a znovu si muže pozorně prohlédl. Mohlo mu být kolem třiceti, byl velmi hubený a měl dlouhé černé vlasy. Jeho široce otevřené oči upřeně hleděly před sebe, jako by chtěly někoho obvinít. Rty měl stažené ve strnulém šklebu a na hrnatých klíčních kostech se mu napínala bílá kůže. Pod mužovými ústy zel ještě jeden otvor — doširoka rozevřený šarlatový chřtán v místě, kde mu prořízli hrdlo.

Child přistoupil blíž. Obličej měl jen několik centimetrů od těla. „Ježíši Kriste.“

Zíral na místo těsně nad levou bradavkou mrtvého muže. Do bledé holé kůže byly vypáleny hladké hluboké linie. Maso kolem nich bylo svraštělé a plné puchýřů. Z místa, kde Nathaniel stál, sotva rozeznal, co linie tvoří: ležící půlměsíc s korunou na vrcholu.

„To je otrokářský znamení,“ poznamenal mladík. „Někdo ho ocejchoval jako negra.“

„Já vím, co to je.“ Child poodstoupil a nadále zíral na mrtvolu.

Jago vrčel stále hlasitěji a Nathaniel na něj útěšně zamlaskal, třebaže v duchu se psem zcela soucítil.

„Vy ho poznáváte, že jo? Je to ten vzdělanej pán, Thomas Valentine. Znal jste ho, vidíte?“

„Ano, setkal jsem se s ním.“ Childův příkrý tón Nathaniela odradil od dalších poznámek na toto téma.

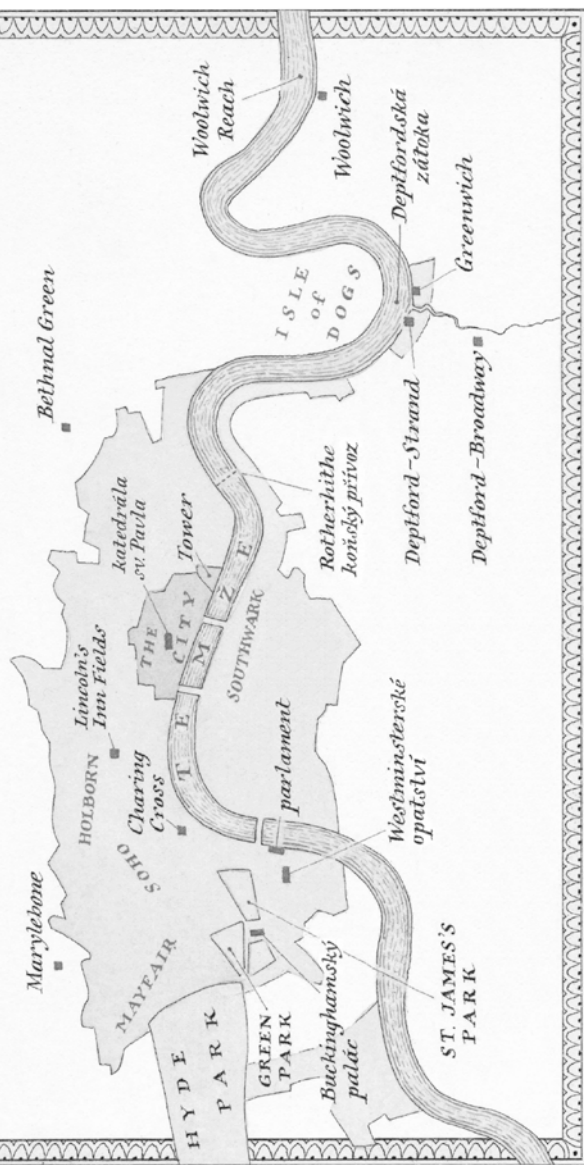
Nathaniel si smířčího soudce pokradmu prohlížel, snažil se porozumět jeho náladě a zjistit, jestli on sám patří mezi podezřelé.

Child však podle všeho zapomněl, že tam Nathaniel vůbec je. Mumlal si pod vousy něco, co mladík nedokázal zachytit. V chladném vzduchu časného rána k němu dolehl jen závan kyselých výparů z brandy.

„Odřízni ho,“ poručil mu nakonec Child. „A nikomu ani slovo. Jasný?“

Nathaniel si ke sloupu s hákem přitáhl starou lodní bednu a vydrápal se na ni. Nevidomé oči mrtvého muže byly stále upřené na klidnou hnědou vodní hladinu. Opodál na řece vrzalo lanoví otrokářských lodí a rybáři rozmrzele mumlali říční modlitby. Všude kolem nich se svíjel a kypěl Ďáblův dech.

LONDÝN 1781

ČÁST PRVNÍ

21.—24. června 1781

*Říkáme, že nějaká věc je svobodná, jestliže existuje
pouze z nutnosti své přirozenosti a je pouze sama sebou
determinována k svému jednání. Říkáme, že nějaká věc
je nutná nebo spíše nucená, jestliže je k určitému
vymezenému způsobu existence a působení
determinována něčím jiným.*

Benedictus de Spinoza: *Etika*, I. O Bohu

KAPITOLA PRVNÍ

Nejhorší překvapení bývají ta, u nichž máme dojem, že jsme je čekali.

Amélie Bradstreetová přišla do našeho londýnského domu 21. června 1781 něco po deváté večer. Zrovna jsem si hrál s Gabrielem a rozestavovali jsme na tureckém koberci v mé knihovně šiky cínových vojáků, aby je Gabriel mohl následně srazit hůlkou. Ta prostá činnost těšila mého malého synka stejně jako mě, ale všechnu radost vmžiku uhasilo zaklepání na vstupní dveře. Před týdnem k nám v podobnou večerní hodinu a bez pozvání přišel jistý mladý muž a já se obával, že se ten otrapa vrátil. Avšak když do knihovny po zatukání vstoupil můj majordomus, rychle mě z té domněnky vyvedl.

„Čeká na vás jistá dáma, kapitáne Corshame.“ Pomfret mi na podnose podal její vizitku.

„Paní Bradstreetová,“ přečetl jsem si jméno.

„Říká, že jste ji kdysi znával jako Amélii Archerovou.“

Překvapeně jsem na sluhu zíral. Tadova sestra. Naposledy jsem ji viděl před více než deseti lety. Matně jsem si vybavoval hubenou, ptáka připomínající dívku, s velkýma šedýma očima podobnýma těm bratrovým a bledou pletí, věčně ponořenou do knih. Když opouštěla Anglii, byl jsem zrovna v Americe, takže jsem zmeškal značnou část skandálu, který provázel její odjezd. Loni se po manželově smrti smrti vrátila do vlasti a Caroline neústupně trvala na tom, že se s ní nebudeme stýkat. Podle mých informací se s ní nestýkal nikdo.

Zaváhal jsem a zvažoval její motivy. Poslal ji za mnou Tad? Co tak asi může chtít?

„Přijela v najatém kočáře, pane. Nikde žádné služebnictvo. Mám jí sdělit, že jste indisponován?“

Když přišlo na to, co se sluší a patří, byl Pomfret hrozný puntičkář, stejně jako moje žena. Důležitá není skutečnost, nýbrž zdání. Někdo tomu říká pokrytectví, někdo zase společenské dekorum. Co se mě týče, já jsem na bitevních polích americké rebelie viděl muže zamotané do jejich vlastních vnitřností a v porovnání s tím mi salonní poklesky připadaly zanedbatelné. A také jsem v tu chvíli neměl v úmyslu potěšit manželku. Můžete to brát jako můj vlastní akt vzpoury, chcete-li.

„Uvedte ji prosím do přijímacího pokoje, Pomfrete.“

Předal jsem Gabriela do péče chůvě a zastavil jsem se u závěsného zrcadla v hale, abych si převázal kravatu a narovnal paruku. Pak jsem vešel do přijímacího pokoje, kde na mě čekala Amélie Bradstreetová.

Okamžitě mě napadlo, že vůbec nevypadá jako vdova. Stála uprostřed pokoje a dívala se kolem sebe — prohlížela si nábytek, stříbro a Carolinin portrét od Thomase Gainsborougha, zavěšený nad krbem. Mou pozornost ihned zaujaly její hedvábné šaty, přiléhavé a odhalující ramena, v sytém a jasném indigovém odstínu, s nimiž ladily kašmírový šál vyšívaný zlatými květy a ametystový náhrdelník.

Otočila se a vzájemně jsme se měřili pohledem. Vybavil jsem si, že Amélie byla o tři roky mladší než Tad a já, což znamenalo, že jí právě muselo být sedmadvacet.

„Kapitáne Corshame,“ pozdravila mě slabým hlasem a podala mi ruku k políbení. „Jak je to dávno od oněch šťastných dnů v Devonu. Doufám, že mi odpustíte, že jsem k vám vpadla v tuto pozdní hodinu.“

Ve světle svíček měly její oči stříbrný odstín. Měla lesklé tmavě hnědé vlasy, které si natočila a vyčesala do vysokého drdolu. Obdivoval jsem křivku jejího hrdla a sytou záři ametystů na její kůži. Její rysy byly samá hrana: vysoké lícní kosti, špičatá brada, ostrý malý nosík. Když promluvila, zahlédl jsem drobné bílé zuby.

Zachytil jsem i další věci. Napětí v jejích pohybech a řeči. Chudobu, o níž svědčila laciná voňavka — jakási mdlá jasmínová voda — a obnošené střevíce, které jsem upozoroval pod obručemi sukní. Nakonec jsem z jejího pohledu a držení těla vycítil pevnost a odolnost.

„Tak to nevnímám ani v nejmenším,“ ujistil jsem ji. „Neposadíte se, paní Bradstreetová? Což takhle sklenku madeiry?“

Zatímco jsme čekali na víno, prohlížela si Amélie portrét od Gainsbourougha. „Caroline není doma?“

„Jela se pobavit do Carlisle House.“ Usmál jsem se, abych ji pozбудil. „Změřit síly u karetního stolku.“

Amélii se znatelně ulevilo a pohodlně se usadila na pohovce. Popotahovala si rukávy šatů. Zaklepal sluha a přinesl madeiru. Všiml jsem si, že když paní Bradstreetovou obsluhoval, přešel po ní pohledem a oči mu ožily tělesným zájmem i žádostivostí.

„Pořád nosíte červený kabát,“ poznamenala, když se za sluhou zavřely dveře. „To nedělá každý.“

„Nehleďte v tom marnivost.“ Pocítil jsem nevysvětlitelnou potřebu se ospravedlnit. „Ministerstvo války si na to potrpí.“

„Však jste si také vysloužil právo ho nosit.“ Vážně na mě hleděla. „Četla jsem o vás v novinách. Kapitán Henry Corsham, metla amerických vzbouřenců. Říkají, že vaše jméno zná samotný král.“

„To přehánějí,“ zamumlal jsem a pak nastala trapná odmlka, kdy jsem se znovu snažil přijít na to, proč přišla. Možná si chce půjčit peníze? Vznést nárok na pouto na základě toho, jak dlouho se známe? Nebo snad Tad doufá, že zahladíme rozkol v našem přátelství? Z té představy se mi zježily vlasy, jako by se mi v nich najednou začaly hemžit vši, a v duchu jsem přebíral slova zdvořilého odmítnutí.

Amélie se naklonila blíž. Obočí měla semknutá. „Doufám, že svým příchodem dnes večer neuvedu vás ani Caroline do rozpaků, ale ta záležitost je příliš naléhavá, než abych ji odbyla dopisem.“

Zamračil jsem se. „Odpusťte mi, že se ptám, paní Bradstreetová, ale dostala jste se do nějakých potíží?“

„Ne, ale obávám se, že se do nich možná dostal Tad.“

„Aha.“ Snažil jsem se zamaskovat úzkost podrážděním. „Skončil ve vězení pro dlužníky? Potřebujete peníze?“

Když jsem na ni promluvil tímto tónem, trochu zbledla. „Tad se pohřešuje. Před necelým týdnem se zastavil v mém domku, když jel pracovně do města. Řekl, že mě při návratu z Londýna znovu navštíví, jenže už se neukázal. Sháněla jsem ho v jeho bytě, ale není tam. Vrátný ho neviděl ode dne, kdy odjel. A nespátl ho ani nikdo jiný.“

„Kdy jste ho čekala?“

„Ve čtvrtěk.“

„To jsou jen čtyři dny,“ podotkl jsem. „Tad nikdy nebyl zrovna spolehlivý.“

Amélie se dotkla svého náhrdelníku a drahé kameny se zaleskly ve světle svíček. „Tad mi řekl, že jede do Deptfordu,“ dodala tiše. „A Deptford je otrokářské město, že ano?“

Tad a otrokářství. Vzpomněl jsem si na naše pamflety, eseje a proslovy. Nepopulární téma abolicionismu, pro které kdysi plannuly naše mladické duše. Málem nás kvůli tomu vyloučili z Oxfordu. Po návratu z války jsem se začal zaobírat obecně přijatelnějšími politickými záležitostmi, ale Tadův hněv a odhodlání během let narůstaly.

Tentokrát jsem Amélii oslovil mírně, abych zaplašil její obavy i své vlastní. „Jsem si jist, že není důvod k přehnaným obavám. V Deptfordu možná abolicionisty nemají zrovna v lásce, ale to nejhorší, co mohou udělat, je vyhnat ho z města.“

Amélie se na chvíli odmlčela. „Bojím se o něj. Nejde jen o cestu do Deptfordu. Tad se zapletl do něčeho nebezpečného. Svěřil se mi, že si udělal mocné nepřátele.“

„Vždycky měl sklony k okázalému vyjadřování. A nepřátele viděl na každém kroku.“

„To ale neznamená, že neexistovali. Tad se bál. Viděla jsem to na něm.“ Zadrhl se jí hlas. „Říkal, že ho někdo sleduje a že se ho v Deptfordu pokusili zabít. Prosila jsem ho, ať osloví úřady, ale on opáčil, že úřady jsou spřažené s otrokáři.“

Vždyť víš, jaký je, přesvědčoval jsem sám sebe. Nejspíš ho v Deptfordu strčili do předběžné vazby pro dlužníky, protože se mu nahromadily dluhy, nebo se schovává před svými londýnskými věřiteli. Tyto cynické myšlenky však nahloďával zárodek strachu. Co když se ho někdo opravdu pokusil zabít? Co když to ten člověk zkusil znovu a tentokrát se mu to podařilo?

„Prozradil vám něco o těch mocných nepřátelích?“

„Řekl, že se chystá otrokářům pořádně zatopit. Že jejich obchod vypálí do základů.“

„Předpokládám, že to myslel obrazně.“ U Tada si člověk nikdy nebyl jistý.

„Myslím, že ano. Řekl, že až s nimi skoncuje, obchod s otroky už se z té rány nikdy nevzpamatuje.“

Neusmál jsem se, i když za jiných okolností by mi to nejspíš úsměv na tváři vyloudilo. Přesně takové věci jsme říkali, když jsme studovali v Oxfordu. „Zrušíme dětskou práci. Zrušíme medvědí zápasy. Zrušíme otroctví.“ Dětinské sny, které byly stejně chvályhodné jako neproveditelné.

Amélie čekala na mou odpověď, a když žádná nepřicházela, naléhala na mě dál. „Říkala jsem mu, že je to směšné. Obchod s Afričany má hodnotu mnoha milionů liber. Zasahuje tři kontinenty. Jak by to všechno mohl ukončit jediný člověk?“

„A co on na to?“

„Jen to, že jede do Deptfordu vyzvednout něco, po čem baží jeho nepřátelé — něco, co by mohl použít proti otrokářům. Kdyby se mu tam něco stalo, měla jsem jít za Harrym Corshamem. Tad říkal, že vy budete vědět, co dělat.“

Civil jsem na ni. „To že říkal? Neviděl jsem ho téměř čtyři roky.“

„Myslím, že jste jediný člověk, kterému Tad opravdu věří.“ Opětovala můj pohled šedýma očima, které se tolik podobaly těm Tadovým. „Nepředstírám, že vím, co se mezi vámi a mým bratrem přihodilo, kapitáne Corshame, ale svého času to byl váš nejdražší přítel na světě. Zajedete do Deptfordu a podíváte se po něm?“

„Samozřejmě že tam zajedu. Hned zítra ráno. A mezitím se pokuste zachovat klid.“

Oči jí zářily rozrušením, ale její vděk mě nezajímal. Potřeboval jsem jen vědět, že je Tad v pořádku. V onen kratičký okamžik, kdy jsem si představil, že je po smrti, mě zalil chlad a vlastní tělo mi připadalo studené jako mramor v kryptě. Jako by mi přes duši přešel stín.

KAPITOLA DRUHÁ

Spal jsem trhaně a vzbudil jsem se před šestou. Asi hodinu jsem zůstal ležet v posteli a přemýšlel o Améliině návštěvě. Mnohokrát jsem si opakoval, že strach, který se mě v noci zmocnil, je neopodstatněný. Když jsem se umyl a oblékl, dokázal jsem sám sebe přesvědčit, že Tada najdu v Deptfordu, jak se umíněně snaží změnit svět, v radostné nevědomosti o tom, jaké trápení nám způsobil.

Dveře Carolininy ložnice byly zavřené. Slyšel jsem ji, když se vrátila, bylo už po třetí ráno, a rozhodl jsem se, že ji nebudu budit. Sešel jsem dolů a požádal jsem Pomfreta, aby mi Sam připravil kočár. V knihovně jsem naškrábal vzkaz Nicholasi Cavillu-Lawrencovi, tajemníkovi ministra války, ve kterém jsem mu vysvětlil, že jsem byl v neodkladné záležitosti odvolán z Londýna. Když jsem se jako invalida vrátil z Ameriky, dostal jsem místo na ministerstvu války a brzy jsem měl sám vstoupit do parlamentu. Připadalo mi, že v této pozici dokážu vykonat něco podstatného, ale všechny ty frakce a komise a úřednický labyrint mi připadaly čím dál únavnější. Řekl jsem si, že jeden den bez whitehallských intrik mi jen prospěje.

Nařídil jsem jednomu ze sluhů, aby vzkaz doručil, a potom jsme se s Gabrielem nasnídali v dětském pokoji. Stavěli jsme hrady z indické rýžové kaše a pak je dobývali topinkovými vojáčky. Synkův smích mi dokázal zaplašit z duše všechny obavy, a když jsem odcházel z domu, měl jsem již mnohem lepší náladu.

Sam se vydal po silnici vedoucí z města směrem na jih přes London Bridge. Ulice byly plné povozů, kočárů a drožek, kočí kouřili,

kleli a práskali bičem, aby vylekali koně dalších vozků. Jeli jsme pomalu, zdržovali nás pouliční prodejci a statkáři, kteří hnali stáda ovcí a krav na trh ve Smithfieldu. Na předměstích Southwarku stálo mnoho rozestavěných budov a na lešení se hemžili řemeslníci jako mravenci. Londýn pohlcoval venkov ve všech směrech. Alespoň jsme za sebou nechali rušnou dopravu a shon. Když se koně rozhlehli, kola na mýtnici hlasitě a dlouze zaúpěla a já jsem se uvelebil v houpavém rytmu kočáru.

Nikdy předtím jsem v Deptfordu nebyl, znal jsem jen Greenwich, který ležel na řece o kus dál. Ze své práce pro ministerstvo války jsem však věděl, že město sestává ze dvou oddělených osad spojených cestou procházející volným polem. Měšťanská třída obývala Deptford Broadway poblíž mýtného mostu, kde silnice Old Kent Road přecházela Deptfordský potok. Druhá část města, Deptford Strand, ležela téměř kilometr a půl na sever na břehu řeky Temže a zahrnovala veřejné a soukromé doky, loděnici Královského námořnictva a dělnické domky.

Asi hodinu poté, co jsme vyrazili z našeho domu na Mayfair, jsme se dokodrcali do Deptford Broadwaye. Zahlédl jsem rozlehlé kamenné domy a ulici lemovanou elegantními obchody s klenutými výlohami. Na slunci se proménádovali pánové a dámy s paraplíčky, následováni mladičkými černošskými pázaty a vysokými rozložitými africkými sluhy. Mým cílem bylo vyhledat místního smírčího soudce, který by měl nejlépe vědět, jestli nějaký cizí džentlmen v Deptfordu onemocněl nebo utrpěl zranění. Nařídil jsem Samovi, ať zastaví u hostince pro dostavníky, kde jsem se dozvěděl, že muž, jehož hledám, se jmenuje Peregrine Child. Bylo mi řečeno, že v tuto hodinu ho najdu ve Strandu, kde zjišťuje, k jakým zločinům došlo v průběhu noci.

Z brodwayské uhlazenosti záhy zbyla jen vzdálená vzpomínka a my jsme poskakovali po nerovné nezpevněné cestě směrem k Temži. Kočár se postupně plnil odporným vzduchem: dehet a síra, výpalna cihel a koželužna, puch jatek, říční splašky. Obavy ze shledání s Tadem ve mně narůstaly s každým kilometrem. Strach se mi usadil v hrdle jako kámen. Proč k čertu řekl Amélii, ať mě vyhledá?

Od svého návratu z Ameriky jsem ho viděl jen jednou, před více než třemi lety, a při vzpomínce na to setkání mě často tížilo svědomí. Litoval jsem bolesti, kterou jsem mu způsobil, ale jinak jsem své rozhodnutí měnit nechtěl. Naše společná minulost byla temná a nebezpečná.

Po pár minutách jsme se dokodrcali do Strandu a projeli jsme kolem ošuntělých cihlových domů a velkého kostela z křemene. Zraněnou nohu jsem měl po cestě úplně ztuhlou a chtěl jsem ji rozhybat. Poklepal jsem na střechu a Sam zastavil vedle rozlehlého blátivého pole, což byl zjevně místní obecní pozemek. Kolem tohoto nehostinného plácku se táhly křivé řady domů a obchodů a přímo na blátě stálo několik stánků s rybami. Sam slezl z kozlíku a přistavil mi schůdky.

„Zajdi si do krčmy na něco k pití, ale v poledne ať jsi tu zpátky,“ nakázal jsem mu.

Sam si mohl vybrat z mnoha náleven. Ještě nebylo ani jedenáct a po ulici už se potáceli opilci. Mnozí z nich měli na sobě námořnické haleny a vyznačovali se širokou chůzí, kterou člověk získá po mnoha letech na moři. Děvky lákající zákazníky se překřikovaly a cestou k řece jsem zjistil, že přitahují pozornost nevěstek jako magnet.

„Jen si šáhněte na tu olivovou kůži,“ dotkla se jedna stárnoucí Delila mé tváře. „A ty něžný hnědý oči, zrovna jako moje dcerka. Já bych ti ukázala ráj, ty můj hezkej vojáčku.“

Rozhlédl jsem se po hadrnických krámech, zastavárnách a vyhublých ušmudlaných prostitutkách a těžko jsem si dokázal představit vzdálenější místo než ráj. Vymanil jsem se z ženina objetí, dal jsem jí penci a zeptal jsem se na cestu do deptfordské strážnice.

„Hledáte Perryho Childa?“ zeptala se a vycenila na mě zčernalé zuby. „Ten bude zrovna snídat. Zkuste to v Noemově arše.“

Ukázalo se, že zmíněný podnik je poloroubený hostinec na seвероzápadním konci obecního pozemku. Horní patra se nakláněla nad dláždění natolik, až jsem se trochu obával, aby se na mě celá stavba nezřítila. Cesta pokračovala dál k Temži a já jsem se zastavil a chvíli obdivoval ohromné hnědé ohbí řeky. V docích se tísnila

plavidla všech myslitelných velikostí a k bezmračnému nebi se tyčil celý les stěžňů.

Ve výčepu seděl u sklenic asi tucet mužů, a když jsem vešel, okamžitě se otočili a civěli na mě. Bylo to tam cítit smaženými rybami a hovor přerušovalo chřestění hracích kostek. Za barem stál mladý muž v paruce z koňských žíní a umýval korbele. Požádal jsem ho, aby mi pověděl, který z hostů je Peregrine Child. Ukázal k dřevěným kójím v jídelně, kde o samotě seděl u snídaně muž ve středním věku.

„Vy jste pan Child?“ Muž vzhlédl od rybího nákypu. „Jmenuji se kapitán Henry Corsham.“ Uklonil jsem se a on mi úsečně pokývl. „Omlouvám se, že vás ruším u snídaně, ale rád bych vás požádal o pár minut času.“

Child si skepticky změřil mou uniformu: od černého třírohého klobouku přes šarlatový kabát, světlehnědé kalhoty a hedvábné punčochy až po kožené jezdecké boty. „A čeho se to týká?“ zeptal se mě s ústy plnými nákypu. Mluvil s místním přízvukem, jeho hlas postrádal uhlazenou modulaci a on se to nepokoušel skrývat.

„Jeden můj přítel se pohřešuje. Podle posledních zpráv měl pobývat v Deptfordu. Byl bych rád, kdybyste mi ho pomohl najít.“

Child měl na sobě obnošený modrý kabát a na kravatě mastné skvrny. Odhadoval jsem, že je mu kolem pětáctyřiceti, ale vzhledem k dvojité bradě a soudcovské paruce jsem si nebyl jistý. Měl živé oči, černé jako knoflíky, malá ústa s cynickým výrazem a baňatý nos protkaný popraskanými žilkami. Vedle něj stála na stole téměř prázdná lahev červeného vína.

Potlačil povzdech a pokynul mi, ať se posadím naproti. „A jak se ten váš přítel jmenuje?“

„Thaddeus Archer, ale většina lidí mu říká Tad. Je mu třicet let a přijel sem z Londýna.“

„Je to džentlmen?“

„Advokát. Je členem právnického cechu Lincoln's Inn.“

„Právníci. Můj otec říkával, že právníci byli stvořeni proto, aby v porovnání s nimi působili celníci jako příjemná sorta lidí. Lituji, ale o vašem příteli jsem nikdy neslyšel, kapitáne.“

„Pan Archer se měl vrátit domů před pěti dny,“ naléhal jsem dál, „ale od odjezdu z Londýna ho nikdo neviděl. Jeho sestra se obává o jeho...“ Zarazil jsem se, protože Child se začal opět ládovat nákykem. „Co kdybych počkal, až dosnídáte, pane, a pak bych vás doprovodil na strážnici? Tam byste si mohl dělat poznámky.“

Child si poklepal vidličkou na čelo. „Všechno se tam ukládá, nemějte strach, pane. Právník. Archer. Sestra. Jen pokračujte.“

Childovy způsoby byly stejně neotesané jako jeho oděv, ale ovládl jsem netrpělivost. „Jak jsem říkal, sestra pana Archera se obává o jeho zdraví a bezpečí.“

Smírčí soudce si notně přihnul vína. „Podívejte, rád bych vám pomohl, pane, ale v Deptfordu máme hodně návštěvníků. Přicházejí a odcházejí a občas dojde k nějaké nehodě. Člověk se opije a spadne do řeky nebo mu do ní někdo pomůže. Řeka je nakonec všechny vydá, ale to už z nich většinou nic moc nezbyvá. Pokud váš přítel zmizel tímhle způsobem, může trvat celé týdny, než ho najdeme.“

Bylo jasné, že jsem panu Childovi nepadl do oka, nejspíš kvůli svému vzhledu a společenskému postavení. Možná se mu také nelíbilo, že jsem voják. Věděl jsem, že mezi městem a loděnicí Královského námořnictva panují napjaté vztahy. Nastal čas zapomenout na uhlazené způsoby.

„Ve vašem městě a za vaší služby zmizel džentlmen. Nerad bych vám působil potíže ve Whitehallu, ale buďte si jist, že pokud mi nepomůžete, tak to udělám.“

Child konečně vzhlédl od snídaně. „Takže Whitehall, pane?“

„Pracuji na ministerstvu války.“ Podal jsem mu vizitku. „Co si zvolíte, pane: budou z nás přátelé, nebo nepřátelé?“

Child si olízl rty jazykem plným skvrn od vína a zlověstně hleděl na mou vizitku. „Nevíte, jestli tu byl váš přítel pracovní? Mnoho londýnských právníků má styky s kupci a obchodníky ve Strandu.“

„Myslím si, že jeho návštěva s právníckými zástoji vůbec nesouvisela. Pan Archer měl i politické zájmy, a to radikálního ražení. Jednou z jeho hlavních vášní byl boj za zrušení otroctví.“

Očekával jsem z Childovy strany další projevy nepřátelství — jeho názor na abolicionisty jsem si dovedl docela dobře představit.

Nicméně když promluvil, v jeho hlase zaznívala spíše naléhavost než zloba.

„Mohl byste mi ho popsat?“

Všiml jsem si, jak je napjatý, a jeho oči se do mě propalovaly jako uhlíky. Ta změna mě znepokojila a zmocnila se mě neblahá předtucha.

„Měří asi metr sedmdesát. Je velmi hubený a poměrně bledý. Má dlouhé černé hlasy. Lidé si ho určitě vybaví — jeho si zapamatují všude. Obléká se jako právník, ale mluví jako farář.“

„Výstižný popis,“ odvětil Child chmurně.

„Výstižný?“ zamračil jsem se. „Neříkal jste, že ho neznáte?“

„*Mutato nomine de te fabula narratur*. Stačí změnit jméno a hned se to člověka týká.“ Child odstrčil talíř a otřel si ústa ubrouskem. „Kapitáne, měl byste jít se mnou.“